

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

RĂZVAN MARIAN

realitatea

Visului

Libris
EDITORIAL

CUPRINS

REALITATEA

BORCANUL CU DULCIURI.....	7
FATA CU TRICOU GALBEN ȘI PANTALONI DE TRENING	15
OVAL.....	33
DE CE DORM OAMENII ÎMPREUNĂ.....	49
NU EȘTI ÎN STARE SĂ SCRII NICI MĂCAR O POVESTE DE DRAGOSTE	57
TU, VECINUL NOSTRU ȘI CÂT DE FRUMOASĂ EȘTI TU.....	65
BOGAT ȘI SĂRAC.....	75
DEALURILE AU OCHI ȘI URECHI	87
DOI TINERI ȘI O BIBLIOTECĂ.....	101
ȚIGĂRI APRINSE	109
ZIUA FĂRĂ DE CULOARE	117
TE MATURIZEZI.....	125

VISELE

DANSUL TIMPULUI	143
POVESTEA LUNII.....	149
ÎNTRE MOARTE, VIAȚĂ ȘI CEILALȚI TOVARĂȘI AI LOR	169
VALOREAZĂ UN PACHET DE ȚIGĂRI ȘI DOUĂ SUTE DE LEI	179
UN OM CARE ÎȘI DOREȘTE PREA MULT.....	191
JAF LA TEATRU	199
MARELE OCHI.....	209
PĂȘESC ALĂTURI DE STELE	219
NOROC ȘI GHINION ÎN ACEEAȘI ZI.....	229
O CASĂ CARE MĂ UCIDE	237
UN PĂIANJEN, O FURNICĂ ȘI MULTĂ BENZINĂ.....	243
O NOAPTE POATE LUA ORICE FORMĂ	251
FATA CU BUZELE ROȘII, DAR ȘI UN FUND MIȘTO	261

EA

FUMEZ, BEAU ȘI MĂ GÂNDESC LA TINE.....	277
TREBUIE SĂ MĂ ASCUND DUPĂ UN COIȚ DE BLOC CA SĂ TE SĂRUT	287
LUMINA LUNII ȘI UN COȘMAR	301
TU, EU ȘI O GARSONIERĂ.....	309
O FATĂ, UN BĂIAT ȘI O DOAMNĂ.....	317
CERC	325

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Realitatea

BORCANUL CU DULCIURI

Și e în fața mea, se cacă. Bukowski nu a fost niciodată mai romantic de atât. Pe toaleta aia e borcanul cu dulciuri pe care l-am așteptat. Se uită la mine. Eu stau cocoțat pe mașina de spălat și o privesc. Chiar dacă strânge tare din buci iar fața ei devine roșie la anumite intervale de timp, e tot drăguță. Uite-o cum stă acolo și încearcă să-l dea pe nenorocit afară.

— Hai, iubito, știi că poți!

— Încetează, Stan! Mă faci să râd.

— Și nu ăsta e scopul?

— Tu de ce naiba stai cocoțat pe mașina de spălat?

Ar trebui să fii pe hol și să-i aștepți pe invitați.

— Îmi place să te privesc.

Apoi râdem amândoi. Nu ne pasă de nimic. Momentan, locuiesc în garsoniera ei. De fapt, îmi fac veacul pe aici de aproape o lună. Eu lucrez și merg la facultate, în timp ce ea lucrează cu normă întreagă. Îi dau și eu bani, chiar dacă plătesc deja chiria în altă

Respectiv, asta e un fel de loc care ne aparține doar nouă.

Un loc ce ține doar de noi.

I-am invitat la noi pe Marius și Nadina. Cea din urmă este colega mea de facultate, iar Marius este iubitul ei. Poartă ochelari, conduce un Audi, este la două facultăți și nu face nimic toată ziua. Genul meu de băiat. Și se joacă fifa. Cam slab, totuși. Și să nu uităm de Nadina. De ce dracului o fi fost Marius cu una ca ea? Fata asta blondă, lipsită de maniere, de logică și de țiglele de pe casă care îi sunt necesare unei ființe pentru a funcționa normal, mă uimește de fiecare dată cu ideile pe care le are, cu gesturile care se nasc înăuntrul ei și izbucnesc peste tot în jurul celorlalți. E țicnită de-a binelea.

Nu durează mult după ce ies din baie și o las pe Stasia să termine treaba, că interfonul sună enervant și eu mă duc să răspund.

— Alo?

— Alo? Stan'? Suntem noi, Nadina și Mariuuuuuus! Deschideți, au venit ajutoarele Moșului!

— Imediaaaaaat, încerc și eu să îi imit tonul vesel.

Nu înțeleg chiar bine ființa asta, dar cel puțin e amuzantă uneori și aduce un ton pozitiv. Dar ce pot face, dacă Stasia e prietenă cu ea? Aș putea să o ucid? Poate pe amândouă, da. Mai ales pe Stasia. Oh, uneori chiar i-aș da cu o tigaie în cap. Dar e fată. Iar eu nu sunt dobitoc.

Viața începe să fie împrăștiată prin tot apartamentul de și mai multe răsete, de miros de mâncare și de sunetul mașinii de spălat care mă anunță că trebuie să-mi fac treaba. Dar nu acum. Nu azi, tipule. NU AZI, OK? Vreau să mă bucur de prezența acestor ființe umane în

Fie că îți place sau nu, viața poate fi privită uneori ca un borcan. Sau poți să ai mai multe, pentru diferite ocazii. Ai borcanul plin cu mâncare, unde intră toate persoanele, așa cum intră și Marius, Nadina și Stasia, și apoi ai borcanul cu dulciuri, unde e momentan doar Stasia. Și, în definitiv, unde sunt doar ființele pe care le iubesc sau care au un impact asupra existenței mele. Aș vrea să cunosc o fată cu ochii verzi și să mă facă să arunc borcanul cu dulciuri cândva.

Dar momentan, tot ce vreau să arunc sunt farfuriile de pe masă. Tocmai ce am terminat de mâncat și ne simțim excelent. Fetele fumează câte o țigară, eu cu Marius ne aruncăm în discuții legate de politică, istorie, fotbal. Cam despre ce vorbesc bărbații când nu sunt beți.

— Uite ce e, Marius. Eu zic că cel mai mare club de fotbal din lume este Real Madrid. Are cele mai multe trofee Uefa Champions League și cel mai bun jucător din lume: Cristiano Ronaldo.

— Nu e cel mai bun. Messi e cel mai bun.

— Pe dracu'!

— N-are rost să ne contrazicem acum. Știm prea bine amândoi că am ține-o la nesfârșit așa.

— Bine.

— Hei, Stan'!

— Da, Stasia?

— Pregățiți și voi jocul cât noi stăm și fumăm. Vreau să vă bat de data asta.

— Cu siguranță că o să câștigi acum, spun eu.

Respect pentru o...
— Mai taci, mă, aburitule, îmi spune ea, apoi zâmbeste.

Dar zâmbetele nu sunt totul pe lumea asta. Și știu asta. Deși mă apuc să scot piesele din cutia de carton și să le înșir peste tot pe tabla de joc, pot auzi cum fetele discută despre nu știu ce episod în care eu m-am îmbătat și m-am certat cu Stasia și un amic de-al ei. **CE CĂCAT SE ÎNTÂMPLĂ, FRĂȚIOARE? NU ÎȚI POȚI ȚINE GURA NICI MĂCAR CÂND DESCHID CAPACUL BORCANULUI CU MÂNCARE?**

Mă deplasez spre bucătărie și deschid mai bine ușa.

— Haideți fetelor, eu am pregătit jocul.

— Imediat, mai discutăm doar două minute.

— Și cam despre ce discutați voi aici?

— Despre chiromanție.

— Despre ce?

— Cititul în palmă.

— La dracu' cu cititul în palmă și cu toate astea. Nu cred în nimic.

— Uite, zice Nadina, tu ai o linie a vieții foarte mică. Se presupune că o să mori pe la patruzeci.

— Perfect. Aș putea să mor chiar în seara asta dacă mai sunt călcat pe nervi.

— Ce dracului ai, Stan'?

— Te-am auzit când discutați despre **PIȘATUL ĂLA DE ȘERBAN ȘI DE NOAPTEA AIA. NU AM VRUT SĂ O FAC, BINE?**

— Ok. Și dacă țiți, crezi că rezolvi ceva?

— De ce nu uiți pur și simplu ce s-a întâmplat și cu asta, basta?

Respect pentru — Pentru că am o nenorocită de vânătaie pe coapsă, vezi?

Și își ridică pantalonii scurți ca să i se vadă mai bine coapsa. O s-o arunc de la balcon într-o zi cu tot cu coapsa ei. De ce se întâmplă mereu la fel? Chemăm oameni la noi, ea bea un pahar de bere, eu beau vreo trei sticle de vin, ea începe să se plângă de nu știu ce probleme inexistente, iar eu vin și îi sugerez să înceteze. De parcă am fi doi nenorociți căsătoriți și asta ar fi povestea vieții noastre: băutură, scandaluri, certuri, bătăi, certuri din nou, de data asta cu administratorul. Și lista continuă.

— Marius? Marius, dragă? Vino aici, haide, e mai bine să plecăm.

O aud bine pe Nadina, deși mă cert cu Stasia în bucătărie.

— Uite, vezi?! Vezi?! E doar vina ta! Or să plece din nou din cauza ta! E a treia oară în ultimele două săptămâni când doi oameni pe care îi invităm pleacă de aici înainte să se așeze bine pe scaune. Ești o idioată. O IDIOATĂ, MĂ AUZI?

— Din cauza mea? Din cauza mea, nenorocitul? CINE ȚIPĂ, STAN', TE ROG SĂ-MI SPUI CINE DRACULUI ȚIPĂ ÎN MIEZ DE NOAPTE ȘI TREZEȘTE TOT CARTIERUL?

— Amândoi o faceți, neghiobilor, vorbește o voce de afară, care se strecoară pe geamul de la bucătărie.

Marius și cu Nadina încep să râdă. E amuzant. Al dracului de amuzant. O să fie bine. Totul o să fie bine. Măcar au mâncat. Iar eu cu Marius ne putem juca o fifa cândva. Nu e totul pierdut. Ne luăm la revedere

Respect p de la ei și ne cerem scuze pentru neplăcerile create.

Dobor record după record împreună cu Stasia. Izgonim oamenii și ne obișnuim cu acest obicei.

— Uite ce e, Stasia!

— Niciun „uite ce e”, bine? Te rog să îți faci bagajele și să pleci.

— Să plec? De unde?

— Ăăăă, de aici?

— De aici? Păi, dacă e vorba de asta, am să plec acum. **DU-TE ȘI STAI CU AFURISITA AIA DE MAICĂ-TA, CARE ÎȚI FRÂNGE VISURILE ȘI ÎȚI STINGE LUMINA LA BAIE CÂND TE CACI!**

Fața îi devine roșie și își strânge pumnii. Cred că ar vrea să mă lovească. Dar n-o face. Știe că nu are cum să-mi perforeze craniul cu pumnii ei mici și moi. Îmi fac un bagaj mic, unde îmi pun lucrurile necesare și sun la un taxi. E prima oară când plec. Cred că va fi prima și ultima oară. **SPER SĂ FIE ULTIMA OARĂ. NU MAI VREAU SĂ O VĂD.** Ajung la ușă și mă privește.

— **CE DRACULUI MAI VREI?** o întreb.

— Banii pe care ți i-am împrumutat.

— A? da? Uite-ți afurisiții de bani!

Iau banii și îi dau, cam 200 de lei. Banii cu care trebuia să supraviețuiesc cam două săptămâni. Și e în fața mea. Se cacă pe mine de-a dreptul. Mă lasă să îi întind rufele și îmi ia și banii. În nicio poveste de-a lui Bukowski nu am mai văzut atâta romantism. Locuința asta a devenit borcanul cu dulciuri al vieții mele. Și încep să fac diabet, crede-mă. Stasia tot intră și iese din borcanul ăsta afurisit, pe lângă alte persoane. Așa e cu borcanele cu dulciuri. Nu ai ce-i face.

Plec, și ea iese la balcon. În drum spre taxi, simt că pachetul de țigări e la mine în buzunar. Îmi aprind una și privesc spre balcon. Încep să strig în gura mare ca un descreierat.

— NENOROCITO, ȚI-AI UITAT PACHETUL AICI. HA-HA-HA!

Și apoi râsul meu se contopește în noapte cu taxiul care dispare pe străzile curate ale orașului.

FATA CU TRICOU GALBEN ȘI PANTALONI DE TRENING

În timp ce mă așez pe banca din stație și încerc să-mi aprind o țigară cerută de la un străin, mă uit la picioarele mele. Văd cum gambele sunt puțin umflate de la efortul susținut pe care l-am depus la serviciu. Nu înțeleg de ce aleg să plec în cămin în loc să rămân acasă, să mă așez în cada plină cu apă caldă și să îmi masez picioarele. Nu știu sigur cu ce mă pot lăuda că m-a înzestrat mama natură, dar sigur că trebuie să îi mulțumesc pentru picioarele rezistente pe care le am. Nu mai am timp să-mi studiez picioarele, căci autobuzul vine și mă trezesc că mă duce îndată la căminul unde cel mai bun prieten al meu, Nistor, își face veacul. A chemat acolo două tipe. Pe una dintre ele o cunosc, pentru că port conversații cu ea din când în când, în timp ce a doua rămâne un mister pentru mine în acest moment.

Respect pentru Strada pe care mă aflu e mereu atinsă de picioarele

farmecului care pășește pe aici din când în când, făcându-și veacul nestingherit. Și spun asta pentru că strada ia forma unei dihotomii de fiecare dată când o întâlnesc. De fiecare dată când încep să merg pe strada respectivă pot să simt liniștea care domnește în acești câțiva zeci de metri de întindere a asfaltului. Deși îmi face plăcere să adulesc liniștea și să o las să-mi invadeze simțurile, știu că totul are să se termine. Cu cât avansez mai mult pe stradă, cu atât gălăgia și tumultul tinereții încep să-și facă simțită prezența în viața mea. O mostră sonoră din ce există aici poate fi resimțită de mine în timp ce mă apropii de sfârșitul străzii și încep s-o cotesc ușor la dreapta, chiar pe lângă un magazin alimentar. Se aud de peste tot strigăte, muzică, râsete, și, cel mai frumos dintre toate acestea, încep să apară trupuri prin întuneric, care mă privesc scurt. Depinzând de la caz la caz, desigur, căci unele privesc și surâd puțin, dezvăluindu-și zâmbetele sardonice gata să facă victime la orice pas.

Simt că-mi bușesc gambele în timp ce urc scările căminului. Muzica se aude din ce în ce mai tare, venind fix de la etajul trei, acolo unde și prietenul meu are camera. Ciudat este că muzica bubuie cu putere până când ajung la etajul doi, apoi este oprită cumva. Când pășesc pe parchetul de la etajul al treilea al căminului pot să observ că toată lumea dispare prin camere. Doar la capătul holului lung, chiar la balcon, se observă câteva figuri care își aprind din când în când țigările, strălucind în tabloul vesperal, care se conturează de la depărtare.